

ادامه از صفحه ۴

مدیریت سامانه‌ای

فرهاد فروزی عضو هیئت نمایندگان اتاق بازرگانی، صنایع و معادن تهران هم در گفت‌وگو با «شرق» سیاست‌های تنبیهی را بر افت فعالیت‌های صادراتی مؤثر می‌داند.

او ادامه می‌دهد: دولت اصل قضیه را ندیده گرفته است و به فرغ می‌پردازد. اصل قضیه این است که قیمت ارز را باید یکسان کند. ارز تک‌نرخی برای همه باید وجود داشته باشد. متأسفانه دولت لج کرده است و می‌خواهد حرف خود را به کرسی بنشاند. به گفته فروزی، قیمت‌های صادراتی اعلام‌شده از سوی دولت واقعی نیست و یک صادرکننده کالایی را که دولت بهای صادراتی آن را ۱۰ دلار اعلام کرده است، به قیمت هفت دلار در بازارهای جهانی می‌فروشد. در چنین شرایطی آیا باید صادرکننده ۱۰ دلار به دولت بازگرداند؟ او اضافه می‌کند: دولت حاضر نیست بهای کالاهای صادراتی را تغییر دهد زیرا ناگزیر است ۳۰ درصد مجموع قیمت صادراتی‌اش را کاهش دهد.

تعریف سیستم مرابده بین‌المللی وظیفه دولت نیست

فروزی تأکید می‌کند: صادرکننده مایل است که پولش جریان داشته باشد. اگر دولت برخی مشکلات را درست کند، صادرکننده حتماً ارز خود را در سامانه نیما خواهد فروخت. او همچنین با اشاره به نبود راهکار برای بازگرداندن ارز می‌گوید: دولت به اصرار می‌خواهد بخش خصوصی برای برگرداندن ارز راه پیدا کند و بخش خصوصی پول را بیاورد؛ درحالی‌که پیداکردن یک راهکار و تعریف سیستم مرابده بین‌المللی وظیفه بخش خصوصی نیست و دولت باید این کار را انجام دهد. دولت مرتب اعلام می‌کند که صادرکنندگان باید از طریق صرافی‌ها این کار را انجام دهند؛ درحالی‌که خیلی از خریداران اروپایی ما اصلاً حاضر نیستند با صرافی کار کنند. این عضو هیئت نمایندگان اتاق تهران ادامه می‌دهد: خریداران خارجی اگر با صرافی‌ها کار کنند، گرفتار مسائل پول‌شویی می‌شوند؛ زیرا از آنها سؤال خواهد شد که چرا جنس را از اتاقی «الف» خریداری کرده‌اید و پول را به آقای «ب» تحویل داده‌اید؛ پس دارید پول‌شویی می‌کنید؛ اما این مسائل را دولت نمی‌خواهد متوجه شد و می‌خواهد صادرکننده را جریمه کند. به اعتقاد او در چنین شرایطی صادرات دچار اخلاف می‌شود؛ زیرا فردی مانند اسدالله عسگر‌اولادی که ۶۴ سال فعالیت صادراتی داشته است، دو ماه است که روند کار خود را متوقف کرده است. فروزی تأکید می‌کند: دولت باید قبول کند صادرکننده حسن نیت دارد، به کار خود علاقه دارد و مایل است که پولش گردش داشته باشد و نمی‌خواهد آن را یک جا بخواباند؛ اما باید سیستم‌ها از سوی دولت درست شود و مشکلات رفع شود. اگر این مسائل حل دهد، حتماً قول می‌دهم میزان صادرات ما بالا خواهد رفت.

صادرکننده صنعتی نداریم

با وجود آنکه صادرکنندگان بزر این باورند که با اعمال جریمه‌های دولت، روند صادرات متوقف شده و اشتغال هم از دست خواهد رفت، احسان سلطانی، کارشناس اقتصادی، در گفت‌وگو با «شرق» عنوان می‌کند: صد سال پیش در ایران ساختار تجاری حاکم بود که برخی تاریخ‌نویسان از آن به‌عنوان «روژروازی کمبرادور» نام برده‌اند. در آن مقطع که نفت هم نبود، برخی افراد مواد خام مثل پنبه و... را به خارج صادر می‌کردند و مواد ساخته‌شده به کشور وارد می‌کردند.

او اضافه می‌کند: بعد از یک قرن با وجود این‌همه رشد در جهان، صادرکنندگان ایرانی هنوز هم مواد اولیه و خام را صادر می‌کنند. به گفته سلطانی در دنیا ۶۰ تا ۷۰ درصد صادرات مواد غذایی به صورت فراوری‌شده است که این رقم در ایران به ۳۰ تا ۴۰ درصد می‌رسد. به اعتقاد او صادرکنندگان ایرانی هیچ‌گونه نوآوری انجام نداده‌اند و آنهایی که نوآور بودند، به پنج تا ۱۰ درصد جمعیت صادرکنندگان هم نمی‌رسند. عمده صادرکنندگان ایران، ثروت‌های خام و اولیه کشور را می‌فروشند و منبع مالی آنها استفاده‌کردن از مابه‌التفاوت نرخ حامل‌های انرژی، آب و حتی ارز است؛ بنابراین از نوعی رانت بهره می‌برند. سلطانی اضافه می‌کند: عمده صادرات ایران سنگ معدن، مسود خام، روده، چرم خام، پسته خام یا مواد خام دیگر است. هیچ‌کدام از این اقلام در جریان صادرات ارزش افزوده‌ای تولید نمی‌کند. او با تأکید بر اینکه باید دلار حاصل از صادرات کالاهای خام به کشور بازگردانده شود، صادرات مواد خام از کشور را عامل بروز تورم متأثر از تغییرات نرخ ارز هم معرفی می‌کند. این کارشناس اقتصادی می‌گوید: اگر صادرات متوقف شود؛ اگرچه در ابتدا حدود ۷۰ تا ۸۰ هزار شغل از دست می‌رود، مزایایی هم برای کشور خواهد داشت. ازآنجاکه قیمت کالاهای تولید داخل با صادرات مواد اولیه، تحت تأثیر تغییرات نرخ ارز دو تا سه برابر می‌شود، ما سالانه هزاران شغل را به دلیل این تورم از دست می‌دهیم؛ بنابراین اگر کالای خام صادر نشود و به مصرف داخل برسد، نرخ رشد قیمت ماده اولیه هم سالانه حدود ۱۰ تا ۲۰ درصد تغییر خواهد کرد و هزاران شغلی که به دلیل گرانی از دست رفته بود، دیگر از بین نمی‌رود. او ادامه می‌دهد: کالاهای صادراتی اشتغال‌زا شامل پوشاک، میلمان، کفش، کیف، صنایع‌دستی و محصولات فلزی نهایی (مانند صنایع الکترونیک مصرفی شامل یخچال و موبایل و خودرو) است که ایران در صادرات این اقلام سهمی ندارد.

محمد مساعد: در میان صد شرکت نخستی که سازمان خصوصی‌سازی بین سال‌های ۱۳۸۰ تا ۱۳۸۵ واگذاری کلی یا جزئی‌شان را انجام داده است، بیش از ۵۰ شرکت و کارخانه به چشم می‌خورند که پس از گذشت ۱۵ سال درحال‌حاضر تعطیل، نیمه‌تعطیل یا دچار مشکلات جدی هستند. روایت نابودی هریک از این شرکت‌ها داستانی مفصل است اما خلاصه‌ای را از آنچه بر سر مهم‌ترین شرکت‌های این فهرست آمد، با هم مرور کنیم.

هپکو، غولی که زانوزد

شرکت هپکو بی‌شک یکی از بزرگ‌ترین غول‌های صنعت ایران پس از آغاز روند صنعتی‌شدن و در دهه‌های پیاپی بود. کارخانه‌ای که خانواده رضایی در سال ۱۳۵۴ پایه‌گذاری کرد و در مرحله ابتدایی ۳۰۰ نفر در آن مشغول به کار شدند. مؤسسان کارخانه هپکو در همان آغاز به کار شرکت متوجه کمبود نیروی انسانی ماهر در ایران شده بودند و به همین دلیل پس از انتخاب یک مدیرعامل پاکستانی که تجربه خوبی در زمینه تولید ماشین‌آلات صنعتی داشت، سریعا اولین گروه از کارگران را برای آموزش تخصصی به آلمان و آمریکا فرستادند. ستنی که سال‌ها ادامه پیدا کرد تا هپکو را به یکی از غنی‌ترین شرکت‌های ایران از نظر نیروی متخصص تبدیل کند. شرکتی بزرگ که حتی انقلاب، مصادره، جنگ و بمباران چندباره آن توسط دولت عراق هم نتوانست حرکتش را متوقف کند. ساخت خودروهای زرهی، پشتیبانی لجستیک عملیات طارق و خودروهای مخصوص جنگ نیزاری، گریدر جنگی و ساخت خمپاره فقط گوشه‌ای از اثر شگفت‌انگیز هپکو در سال‌های جنگ بود. هپکو حتی زیر چنین فشاری نیز از توسعه دست نکشید و در سال ۱۳۷۱، فقط دو سال پس از جنگ، ساخت بزرگ‌ترین سوله صنعتی خاورمیانه با مساحت ۶۰ هزار مترمربع بدون ستون و مانع مزاحم را جشن گرفت. هپکو در زمانی که همکاری‌هایش با شرکت‌های تراز اول بین‌المللی شانه‌به‌شانه پیش می‌رفت، در سال ۱۳۸۰ روی میز فروش سازمان خصوصی‌سازی قرار گرفت و به‌طور تدریجی و در نهایت با عرضه سهامی عمده در سال ۱۳۸۵، «الف» خریداری کرده‌اید و پول

خبردار جدید هپکو که بخشی سرشناس و از مدیران سابق جهاد سازندگی بود، توافق کرده بود ۷۴ میلیارد تومان بابت تصاحب سهام عمده هپکو پرداخت کند؛ مبلغی که مورد مناقشه مدیران و کارشناسان بود و بسیاری معتقد بودند این مبلغ فقط سود سه سال کارخانه هپکو و بسیار کمتر از ارزش زمین‌های این شرکت است. خریدار جدید اما در همان اقدام ابتدایی مدیران باسابقه شرکت را بیرون کرد و هم‌زمان با نحوه مدیریت عجیب او در هپکو، واردات محموله بزرگی از ماشین‌آلات دسته دوم خارجی، بلای جان هپکو شد. هپکو انحصارش بر بازار را از دست داد و پیمانکاران ترجیح دادند به‌جای استفاده از محصولات این شرکت، سراغ محصولات بی‌کیفیت اما ارزان‌تر خارجی بروند و چندان نگران کیفیت نهایی پروژه‌ها نباشند. پاینده‌بودن خریدار به تعهدات خود، واگذاری شرکت به خریدار دوم و عدم پایبندی او به تعهداتش، کارخانه‌ای را که روزی نگین صنعت مرکز ایران بود، در سال ۱۳۹۳ به جایی رساند که در پرداخت حقوق و دستمزد کارگرانش ناتوان بماند و کارگرانی که روزی شانس آموزش تخصصی در بهترین مراکز صنعتی اروپا را یافته بودند، در پی احقاق حقوق خود دست به تجمع زدند. تجمعاتی که به نتیجه خاصی نرسید تا پس از مسدودکردن مسیر راه‌آهن شمال-جنوب و برخورد با آنان دولت در نهایت هبیتی از مدیران دولتی را در رأس کارخانه هپکو قرار دهد. شرکتی که حالا صدها میلیارد تومان بدهی انباشته و خطوط تولید زمینگیر دارد. مدیران هپکو در چند ماه اخیر مدعی فعالیت دوباره این شرکت هستند اما برای قضاوت دراین‌باره کمی زود است و با این حساب می‌توانیم هپکو را یکی از مهم‌ترین شرکت‌های فهرست بزرگ قربانیان سال‌های ابتدایی خصوصی‌سازی در ایران بنامیم.

ارج، یک رؤیای ناتمام

ارج را خلیل ارجمند، شاگرد ممتاز ایرانی و

اسناد جدید فساد در خصوصی‌سازی آلومینیوم المهدی و هرمزال

ماجرای وام ۲۲۸میلیون یورویی و بازی با آبروی ایران

اسناد به‌دست‌آمده از مکاتبات ایمیدرو، بانک صنعت و معدن، سازمان خصوصی‌سازی و... نشان می‌دهد در پس واگذاری المهدی و هرمزال به بخش خصوصی، نه‌تنها ابیهامتی جدی وجود دارد بلکه به این ماجرا، اقتصاد، صنعت و آبروی کشور وجه‌المصالحه این قرارداد قرار گرفته است.

به گزارش تسنیم، ماجرای واگذاری آلومینیوم المهدی و هرمزال به بخش خصوصی هر روز ابعداد جدیدتری پیدا می‌کند. درحالی‌که میرآشرف عبدالله پوری حسینی در گفت‌وگوی مفصلی با تسنیم، از کاهش هزارمیلیاردتومانی قیمت واگذاری المهدی و هرمزال به دلیل عهده‌دارشدن خریدار برای بازپرداخت فاینانس ۲۸۰میلیون‌یورویی یونتی‌گریدت با تضمین ساچاه ایتالیا به خریدار این مجتمع خبر داده و اعلام کرده بود در سه سال و سه ماه گذشته، خریدار المهدی و هرمزال نزدیک به هزار میلیارد تومان بابت اقساط ساچاه و اقساط خزانه پرداخت کرده، اسناد و مدارک به‌دست‌آمده گویای ماجرای دیگری است.

بر اساس این اسناد و مدارک، با توجه به عدم بازپرداخت بدهی یونتی‌گریدت و ساچاه توسط خریدار المهدی و هرمزال که با وجود تعهدات قبلی، خریدار این مجموعه، متعهد به بازپرداخت آن شده بود، به‌موقع و به‌طور کامل بدهی را نپرداخته است و این موضوع باعث

اقتصاد

«شرق» سرنوشت چند شرکت بزرگ پس از خصوصی‌سازی را بررسی کرد

خصوصی‌سوزی ۵ غول صنعت ایران

ایران، زانو زد و بنگلادشی‌ها خطوط تولید و دستگاه‌های آن را خریدند و با خود به بنگلادش بردند. چیت ری از آن نمونه‌های شاخص خصوصی‌سازی در ایران است که خصولتی‌سازی یا خودمانی‌سازی نام گرفته است.

آزمایش؛ یک‌داستان تکراری

شرکت آزمایش را محسن آزمایش در سال ۱۳۳۷ بنا نهاد؛ شرکتی که در ابتدا با تولید مجموعه‌ای از محصولات لوازم خانگی مانند یخچال، آب‌گرمرن، تخته‌خواب، بخاری، اجاق گاز و کولر، جای پای تازه‌ای در بازار ایران یافت و با گسترش فضای شرکت به ۳۰ برابر روزهای ابتدایی، شعبه‌های تولیدی خود را در استان‌های مرکزی و فارس نیز تأسیس کرد.

حتی پس از گرفتن آزمایش از سوی دولت نیز این شرکت روند توسعه‌ای خود را پیش برد و در سال‌های جنگ، هر ایرانی در خانه خود استفاده از محصولات این شرکت را تجربه می‌کرد؛ شرکتی که حتی به تولید یخچال‌های سایدهای‌ساید و فریزرهای بدون برفک هم رسید اما در عمل با یازشدن درهای کشور به روی کالاهای وارداتی در دهه ۸۰ هم‌زمان با واگذاری شرکت به صندوق بازنشستگی کشوری و سپس انتقال آن به یکی از شرکت‌های وابسته بانک ملی، ضربات مهلک و پیاپی را به شرکت آزمایش وارد کرد؛ ضرباتی که کارخانه آزمایش را دچار بحران کرد و در چند سال تعداد کارگران آن را از چند هزار نفر به چند صد نفر کاهش داد. به این ترتیب، آزمایش همان ضربه‌ای را متحمل شد که بسیاری از کارخانه‌های تولیدی ایرانی تحت تأثیر درهای

باز وارداتی و شعبه‌های شیرین‌تئوربین‌های اقتصادی دولت‌های پس از جنگ متحمل شده بودند. تنفس شرکت آزمایش دو سال قبل درحالی به‌طور کامل متوقف شد که هیچ‌کس به یاد نمی‌آورد استادان همیشه حاضر در اتاق‌های تصمیم‌گیری اقتصاد کشور وعده می‌دادند با تسهیل تجارت که اسم رمز تسهیل واردات بود، اقتصاد ملی ایران رونق خواهد گرفت.

آونگان، نابودی برای هیج

آونگان را دولت در سال ۱۳۴۲ به‌عنوان شرکت مادر تخصصی تولید دکل‌های انتقال انرژی تأسیس کرد؛ شرکتی که بزرگ‌ترین سازنده دکل‌های انتقال نیرو در خاورمیانه بود و به سه قاره جهان صادرات می‌کرد. آونگان از جمله شرکت‌هایی بود که حتی در سال‌های جنگ نیز به فعالیت و توسعه خود ادامه داد و به نظر نمی‌رسید در مسیر پیش‌رویش مشکل غیرقابل‌حلی وجود داشته باشد. در سال ۱۳۸۳ اما سازمان خصوصی‌سازی این شرکت را به شکل اقساطی و با مبلغ ۱۴ میلیارد تومان به بخش خصوصی واگذار کرد؛ یک واگذاری پرحاشیه که سروصدای زیادی به راه انداخت و نمایندگان مجلس که پیگیر تحقیق‌وتفحص از نحوه این واگذاری بودند ارزش شرکت را حداقل سه‌برابر مبلغ قرارداد ذکر می‌کردند.

تلاش این نمایندگان اما به نتیجه‌ای نرسید و شرکت عظیم آونگان در کمتر از هفت سال چنان مسیر سقوط را طی کرد که حتی کارگران آن نیز این سرعت سقوط را باور نمی‌کردند؛ کارگرانی که مالک جدید در پرداخت حقوقشان تعلل می‌کرد و تجمعات پیاپی‌شان در برابر مجلس و دولت بی‌نتیجه می‌ماند. نشانه‌های نابودی آونگان در این سال‌ها دیده می‌شد، اما مدیران شرکت همچنان مدعی بودند این شرکت وضع خوبی دارد و از قراردادهایی سخن می‌گفتند که در آینده بسته خواهد شد. مدیرعامل وقت شرکت آونگان در سال ۹۱ در گفت‌وگو با فارس درهمین‌باره گفته بود: «ورشکستگی برای آونگان معنی ندارد»، اما نه‌تنها ورشکستگی برای آونگان معنی پیدا کرد، بلکه کارگرانش نیز در دریافت آخرین حقوق و مزایای خود ناکام ماندند. مدیر تسویه شرکت، مالک شرکت را تاجری ورشکسته خواند و مطالبات کارگران و بازنشستگان شرکت به بیش از شش میلیارد تومان رسید. شرکتی که روزی قلب تپنده تولید دکل‌های انتقال انرژی در کشور بود دیگر جانی برای حیات نداشت و سوله‌های متروک و خیابان‌های خالی‌اش، به مهم‌ترین منظره یکی از خیابان‌های اصلی اراک تبدیل شد.

گذر

وزارت نفت به معافیت‌های آمریکا بسنده کرده است

● مدیر سابق امور بین‌الملل شرکت ملی نفت با بیان اینکه وزارت نفت و شرکت ملی نفت برای فروش نفت به معافیت‌های آمریکا بسنده کرده‌اند، گفت: دراین‌صورت درآمد‌های پیش‌بینی‌شده در بودجه محقق نمی‌شود. محمدعلی خطیبی در گفت‌وگو با مهر گفت: اگر مسئولان وزارت نفت به مقداری که آمریکا مجوز داده است، اکتفا بکنند و تلاشی خارج از این چارچوب برای صادرات انجام ندهند، دراین‌صورت فروش روزانه ۱.۵ میلیون بشکه نفت محقق نمی‌شود و در حد ۸۰۰،۷۰۰ هزار بشکه صادرات خواهیم داشت. با عرضه نفت در بورس می‌توان به ظرفیت صادرات نفت کشور اضافه شود؛ البته باید در آن زمینه خیلی جدی‌تر عمل کنیم. او به این اشاره کرد که در لایحه پیشنهادی بودجه سال ۹۸ کل کشور صادرات نفت ۱.۵ میلیون بشکه در نظر گرفته شده است.

۳ سناریوی افزایش حق مسکن مشمولان قانون کار

● شورای‌عالی کار در حالی افزایش حق مسکن کارگران را در دستور کار قرار داده که سه سناریو در این نشست از سوی نمایندگان شرکای اجتماعی مطرح شده است. به گزارش مهر، در نشست اخیر شورای‌عالی کار سناریوهای مختلفی مطرح شد؛ اما در نهایت هیچ‌یک از طرفین دراین‌باره به توافق نرسیدند. در این جلسه وزارت کار پیشنهاد افزایش ۶۰ درصدی حق مسکن را ارائه داده است که با این پیشنهاد حق مسکن با ۲۴ هزار تومان افزایش به ۶۴ هزار تومان می‌رسد؛ اما نمایندگان کارگری افزایش حق مسکن به ۲۵۰ هزار تومان را به شورای‌عالی کار ارائه دادند. نمایندگان کارفرمایی نیز در این نشست سناریوی افزایش حق مسکن به میزان «رشد تورم» را مطرح کردند که تقریباً به پیشنهاد وزارت کار نزدیک است. در نهایت به دلیل اختلاف بین پیشنهاد‌های وزارت کار، نمایندگان کارگری و کارفرمایی به‌عنوان اعضای شورای‌عالی کار، این نشست بدون توافق درباره میزان افزایش حق مسکن، به هفته آینده موکول شد.

قلک‌های بهنام روی‌ش امیددی دوباره است

برای درخواست قلک با شماره تلفن ۷۵۴۰۹ داخلی ۲

تماس بگیرد یا از طریق وب سایت موسسه اقدام کند.

سال‌هاست که بادستان یار یگر شما قلک‌های

کوچک بهنام پیر شده‌اند، امیدبه در مان در دل

بیماران نقش بسته‌است و خانواده‌های آن‌ها

دل‌گرم شده‌اند، همراهی تان را ارج می‌نهیم.